

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Έν Αθήναις φρ. 15—Έν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Ο Κ. ΡΟΙΔΗΣ

είναι ὁμολογουμένως ὁ κλασικὸς θυμηδογράφος τῶν Ἀθηνῶν. Δὲ Ἀθῆναι—μικρογραφία εὐρωπαϊκῆς πρωτεύουσας,— ἐν τούτῳ μόνον εἶναι τελεία, ὅτι ἐξ ὄλων τῶν εἰδῶν καὶ τῶν τύπων, τῶν ὁποίων ἀφθονίαν ἔχουν οἱ ξένοι πολιτισμοὶ—κέκτνται αὐταὶ ἕνα, ἐνίοτε δὲ καὶ μισόν. Τὸ εἶδος τῆς γελοιογραφίας ἐν Παρισίοις ἀριθμεῖ τοῦλάχιστον δέκα ἐπισημότητας καὶ ἑκατὸν μετριότητας. Ἐδῶ τὸν ἔχομεν ἕνα, τὸν Ἀννινὸν τοῦ Ἀσμοδαίου, ἀλλὰ τέλειον, δυνάμενον νὰ συναμιλληθῆ πρὸς τοὺς καλλιτέρους τοῦ Σαριβαρῆ συναδελφούς του. Ἀφίνομεν ὅτι ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς καλλιτεχνικῆς φιλοκαλίας σατυρικὸν φύλλον ὡς τὸν Ἀσμοδαῖον δὲν ἔχει ἡ Εὐρώπη. Ἰδιοῤῥυθμα πνεύματα, κεντούμενα ὑπὸ τῆς μανίας—λαμβάνομεν τὴν λέξιν ὑπὸ τὴν ἐνθεον αὐτῆς σημασίαν—τῶν ἀνακαλύψεων, οἱ Ἀγγλοὶ ἔχουν χίλια* ἡμεῖς, ἔχομεν ἕνα—τὸν κ. Κασσιμάτην, ἀλλὰ τέλειον εἰς τὸ εἶδος του, καταγιγόμενον δια βίου εἰς τὴν διὰ πειραμάτων ἀποδειξίν τῆς περὶ ὀρθονῶν καὶ λοζονῶν θεωρίας του. Ἀνθρώπους παραδόξους, ἀλλοκότους αἱ μεγάλοι πρωτεύουσαι ἀριθμοῦν κατὰ δεκάδας* ἡμεῖς ἔχομεν ἕνα, ἀλλὰ ἄκρον ἄκρον, τὸν Θανάσην μας. Τώρα ἀπεκτίσαμεν καὶ τὸν ἐφευρετὴν μας, τὸν Ἀζάτην. Ἐχομεν λοιπὸν ἕνα ἀπὸ ὄλους καὶ διὰ τοῦτο ὀφείλομεν αὐτοὺς τοὺς ἕνας νὰ περιποιούμεθα καὶ νὰ θωπεύωμεν, ὡς μονογενῆ παιδία θωπεύονται ὑπὸ τῶν γονέων τῶν. Καὶ εἰς τὴν τάξιν τῶν πολιτικῶν εἴχομεν ἕνα, τὸν Δεληγεώργην* διὰ τοῦτο ἀποθανόντα τὸν διεδέχθη ἐρημία πολιτικῶν.

Ὁ κ. Ροῖδης εἶναι ὁ Paul—Louis—Courrier τῶν Ἀθηνῶν. Εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν σατυρογράφος. Οὐδαμοῦ δύναται νὰ ἀρνηθῆ τὴν φύσιν του* διότι ὁ κ. Ροῖδης δὲν ἐπαγγέλλεται τὸν σατυρικόν, ἀλλ' εἶναι τοιοῦτος* μεγάλη δὲ μεταξὺ τῶν δύο διαφορὰ* θὰ προσκαλέσητε καμμίαν ἡμέραν τὸν κ. Ροῖδην νὰ ἐκφωνήσῃ κανένα ἐπιτάφιον* θὰ δεχθῆ καὶ θὰ σατυρίσῃ τὸν μακαρίτην, ἐνῶ θὰ αἰσθάνηται ἐσωτέρως τὴν λυπηρὰν πεποίησιν ὅτι ἠναγκάσθη νὰ ἐγκωμιάσῃ ἄνθρωπον. Εἶναι τοιοῦτος* φύσις στενὴ, μονομερὴς, ἀνεπίδεκτος νὰ ἀντιληφθῆ τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν διπλῆν τῶν ἐποψίν* ἀκριβῶς δι' αὐτὸ ἡ ἀτέλεια εἶναι ἡ τελειότης του.

Ἐσχάτως ἐξέδωκε τὴν Κατάστασιν τῆς Ἑθνικῆς Βι-

βλιοθήκης ἐν ἔτει 1880 ἐν τῇ ιδιότητι αὐτοῦ ὡς Ἐφόρου. Βεβαίως πολλοὶ ἠδύναντο νὰ στοιχηματίσουν ὅτι τὸ ἀντικείμενον τῶν σελίδων, ὁ τύπος αὐτῶν ὡς Ἐκθεσεως καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ γράφοντος θὰ υπέβαλλον εἰς τὸν κ. Ροῖδην νὰ βιάσῃ ἑαυτὸν ὅπως μὴ γελοιογραφήσῃ τὴν Ἐκθεσιν. Ἀν δύναται ὁ κ. Ἀννινὸς νὰ σᾶς προσωπογραφήσῃ χωρὶς ὁ κάλαμός του νὰ παρεμβάλλῃ κωμικὴν τινα γραμμὴν, δύναται καὶ ὁ κ. Ροῖδης νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ Εὐαγγελίου καταναγκαστικῶς, χωρὶς νὰ σατυρίσῃ τὴν ἠθικὴν αὐτῆν.

Καὶ δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι ἐπιζητεῖ τὴν εὐφυολογίαν ὁ κ. Ροῖδης* ἴσως μάλιστα καταβάλλει κόπους νὰ τὴν ἀπορύγῃ, διότι γράφει τόσον ἡρέμως, ὥστε ὑποθέτεισ ὅτι ἀδύνατον τὰ ἴσχυα αὐτὰ νερά νὰ τὰ ταραξῆ τὸ ἐλαφρότερον μαεστράλι πνεύματος. Ἀλλ' αἴφνης ὑπὸ τὴν ἡρεμον καὶ μαύρην ὡς βάσου καλογήρου μελάνην τοῦ κ. Ἐφόρου ἀνακύπτει μία καλλίσφυρος εὐφυΐα, προβάλλουσα τὸ παιδρὸν τῆς πρόσωπον ἐν μέσῳ τῆς σοβαρωτέρας συνελεύσεως ἁγίων καὶ λογίων. Νὰ τὴν ἀποδιώξῃ; Ὅχι ἦτο ἀγενής, θὰ προσκάλει πάταγον προδίδοντα βαρεῖαν φύσιν ἐγωΐσμου καὶ ἀξιώσεων* ὁ δὲ κ. Ροῖδης εἶναι τόσον ἐλαφρός, ὥστε καὶ αὐτὸς καὶ ὁ κάλαμός του νομίζει ὅτι πετώσιν.

Ἰπὸ τοὺς ὄρους αὐτοὺς ἡ Ἐκθεσίς του — ἀσυνειδήτως ἴσως καὶ ἀκουσίως — ἐμορφώθη εἰς σατυρικὸν ἀνάγνωσμα πρώτης δυνάμεως, τὸ ὁποῖον ῥοφᾷ τις ὡς ἀναψυκτικὸν χωρὶς καμμίαν παύλαν ἢ ἀνάπαυλαν.

Ἐν τούτοις ὑπὸ τὸ τρελλὸν αὐτὸ ἔνδυμα ἀπαραιμέτως διαμένει ἡ σοβαρότης τῶν ἐν αὐτῇ ἀναπτυσσομένων, ὅπως εἶναι δυνατὸν νὰ μετεμφισθῆ τὰς ἀπόκρεφ, πρωθυπουργός χωρὶς διόλου ν' ἀπολέσῃ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἐσωτερικοῦ του. Ἡ σπουδαιότης αὐτῆ διχοτομεῖται εἰς τὴν παρᾶστασιν τῆς ἀξίας τῆς Βιβλιοθήκης καὶ εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ παθολογικοῦ τῆς μέρους. Ὁ ἀναγιγνώσκων καταλαμβάνει ὅτι ἡ ἀξία αὐτῆ θὰ ἦτο δεκαπλασία ἐὰν ἰδιοικεῖτο ἡ Βιβλιοθήκη* ἐννοεῖ δ' ἐπίσης ὅτι ὅλη ἡ νοσολογία τοῦ ἰδρύματος συγκεντροῦται εἰς τὴν ἔθνικὴν ἀρετὴν τῆς κλοπῆς. Ὁ κ. Ἐφορος συγκαταμιγνύει καὶ τὴν πολιτικὴν, ἀλλ' ἡ πολιτικὴ δὲν θὰ ἦτο τόσον φθοροποιὰ ἐὰν δὲν εἶχε συναδελφὸν τὴν κλοπὴν. Ὁ ἐκ τῶν δημοσίων πλουτισμὸς, ἰδοὺ ἡ νόσος τῆς Ἑλλάδος. Καταστρέψατε τὴν αἰτίαν αὐτῆν;

Όλοι οι λοζόνες του κ. Κασιμάτη θα αποχωρήσουν εκ της πολιτικής κοινότητας ως στερουμένης ούτω πως πολιτικού ενδιαφέροντος και μόνον οι γεννώμενοι ως πολιτικοί και αναπτυσσόμενοι ως τοιοῦτοι θα παρουσιάζονται ως υποψήφιοι ἠθοποιοί.

Ἐάν εἴχομεν ἐξουσίαν θὰ ἀνετίθεμεν εἰς τὸν κ. Ῥοῖδην νὰ ἐνδιατρίψῃ εἰς ἕκαστον ὑπουργεῖον καὶ εἰς ἕκαστον δελμόσιον Κατάστημα ἀνὰ ἕξ μῆνας, εἰς δὲ τὸ τέλος τῆς ἐξαμηνίας θὰ ὑπεχρεοῦμεν αὐτὸν νὰ συντάξῃ τὴν Ἐκθεσίν του. Θὰ εἴχομεν δέκα μέχρι δεκαπέντε ἐκ τῶν σατυρικωτέρων ἔργων καὶ θὰ ἐμανθάνομεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν περὶ τῆς διοικήσεως ἐν Ἑλλάδι—εἴτε ὑπουργείων, εἴτε ἀγαθοεργῶν Καταστημάτων, εἴτε Ἀρσκακίων, εἴτε Τραπεζῶν, εἴτε Συλλόγων.

Δὲν συμφωνοῦμεν μετὰ τῶν ἐπικρινάντων τὸν κ. Ῥοῖδην ὡς ἀρνητικόν· οὐχὶ μόνον ἡ μέχρι τοῦδε ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ ἐργασία του καταφαίνεται ἐκ τῆς Ἐκθεσεὸς του λίαν θετική, καὶ ἀπλοῦν δὲ βλέμμα τοῦ ἐπισκέπτου τῆς Βιβλιοθήκης ἐν συγκρίσει τοῦ νῦν πρὸς τὸ ἄλλοτε τοιαύτην παρέχει ἰδέαν, ἀλλὰ καὶ τὸ φυλλάδιόν του αὐτὸ περιέχει προτάσεις νομοθετικῶν μεταρρυθμίσεων, αἵτινες ψηφίζομεναι θὰ ἀποβῶσι λίαν συντελεστικά.

Τὸ καθ' ἡμᾶς—καὶ περιλαμβάνομεν ὑπὸ τὴν κρίσιν ἡμῶν τὰς δύο Βιβλιοθήκας, καὶ τὴν Ἑθνικὴν καὶ τὴν τῆς Βουλῆς—λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ νέου Ἑλληνοῦ πρὸς τὴν ξένην ἰδιοκτησίαν, ἔστικτον λίαν προοδευτικὸν ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῶν ἀλλοιώσεων ἃς θὰ ὑποστῇ ἐν τῷ μέλλοντι ἡ ἀρχὴ τῆς ἰδιοκτησίας—νομίζομεν ὅτι τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος τῆς χρησιμοποίησεως τῶν Βιβλιοθηκῶν δεόν νὰ μετατεθῇ ἀπὸ τοῦ δανεισμοῦ εἰς τὰ Ἀναγνωστήρια. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο δεόν νὰ διατεθῶσι πρῶτον εὐρεταὶ αἰθούσαι μεθ' ὅλης τῆς εὐμορφίας των, δροσεραὶ τὸ θέρος καὶ θερμαὶ τὸν χειμῶνα, καὶ δεύτερον, ἰδίως τὸν χειμῶνα, νὰ εἰσαχθῇ ἡ μέχρι τῆς 11ης κ. μ. παράτασις τῶν ὥρων καθ' ἃς θὰ εἶναι ἀνοικτὸν τὸ Ἀναγνωστήριον.

Ἐν τέλει συγκαίρομεν τὸν κ. Ῥοῖδην ὅστις ἀπέδειξεν ὅτι ἡ δρασὶς του δὲν περιορίζεται εἰς τὴν σατυρογραφίαν, λίαν χρήσιμον ὑπὸ τὴν καθολικὴν αὐτῆς ἐποψίν, ἀλλ' ὅτι γνωρίζει νὰ προσφέρῃ καὶ θετικὰς εἰς τὸν τόπον ἐκδουλεύσεις, ὅταν τῷ παρέχεται τοιαύτη ἀγαθὴ ἀφορμὴ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Πρέπει νὰ παρατηρῇ κάνας καὶ τὰ μικρότερα· αἱ ὑπουργικαὶ ἐφημερίδες ἐπέπθουν χθὲς ἕως εἰς τ' αὐτιά· τοῦναντίον ἡ ἀντιπολιτευομένη Ὄρα οὔτε τὴν μελανάδα τοῦ κρούου δὲν εἶχε.

Συμπέρασμα. Ἀντὶ νὰ λέγωμεν Βασιλικά πλοῖα ἢ Βασιλικά λεωφόροι, καλλίτερα νὰ λέγωμεν Βασιλικά κυβερνήσεις.

Τὸ πρῶτον παρασταθὲν μελόδραμα εἰς τὸ θέατρον τῆς Ζακύνθου ἦτο: La forza del Destino (Ἡ δύναμις τῆς εἰμαρμένης).

Εἰς φιλόγελως μᾶς εἶπεν ὅτι τὰ εὐρωπαϊκὰ θέατρα πρέπει ν' ἀρχίσουν τὴν χειμερινὴν των περίοδον ἀπὸ τὴν διπλωματικὴν ὄπερα: La forza del Dulcigno. (Ἡ δύναμις τοῦ Δουλσίγου).

Κατὰ τὴν προχθεσινὴν ἐκλογὴν τῶν Ἐπιτροπῶν ἰδιαιτέρως ἐφέλικυσε τὴν προσηγὴν μας τὸ ἐπὶ τῶν Ἑξωτερικῶν δελτίον τῆς μειοψηφίας:

Στέφανος Σκουλούδης, Ἀνδρέας Ψύλλας, Γ. Σταμούλης.

Ἀπὸ τώρα βλέπομεν ἅμα τῇ ἐπανάδῃ τοῦ κ. Τρικούπη τρεῖς προσεδείας καπαρμένιας. Τοῦλάχιστον τοιαύτη ἐκλογὴ δὲν θὰ γεννήσῃ παράπονα παρά τινι τῶν τριῶν μεγάλων δυνάμεων, παρ' αἷς θέλουν διορισθῇ, ὅτι γίνονται προτιμήσεις.

Εἰς τὴν τελευταίαν καταμέτρησιν τῶν δυνάμεων ἡ ἀντιπολιτεύσις νῆξήθη κατὰ δέκα ψήφους, ἡ δὲ συμπολιτεύσις ἡλαττώθη κατὰ δέκα. Τοῦτο ἔκαμε φανατικὸν τρικουπικόν, ἰδόντα ὅτι οἱ φίλοι τοῦ κ. Γρίβα προσῆλθον εἰς τὸν κ. Τρικούπην, νὰ μᾶς εἴπῃ:

— Ἐνοῖα σου καὶ σὲ κἀνενα μῆνα μᾶς ξαναβλέπετε.

Αὐτὸ μᾶς ὑπενθύμισε γελωτοποιὸν τινα τοῦ Σαῖξπηρ ἵστις ἔκαμεν τὸν ἐξῆς συλλογισμόν διὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι οἱ κάμιοντες αὐτὸν Μινώταυρον εἶναι φίλοι του: «Ὅστις κάμνει καλὸ τῆς γυναϊκᾶς μου ὑπηρετεῖ τὴν σάρκα καὶ τὸ αἷμά μου· ἐκεῖνος ὅστις ὑπηρετεῖ τὴν σάρκα καὶ τὸ αἷμά μου ἀγαπᾷ τὴν σάρκα καὶ τὸ αἷμά μου· ὅστις ἀγαπᾷ τὴν σάρκα καὶ τὸ αἷμά μου εἶναι φίλος μου· λοιπὸν, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν γυναϊκᾶ μου εἶναι φίλος μου.»

Ἀντικαταστήσατε τὴν γυναϊκα διὰ τοῦ χαρτοφυλακίου νὰ βρῆτε τὴν ἀλήθειαν τοῦ γελωτοποιοῦ.

Η ΠΑΜΨΗΦΙΑ

δι' ἧς καὶ κατὰ τὴν Σύνοδον ταύτην ἐξελέγη Ἐφορος τῆς Βουλῆς ὁ κ. Φιλήμων ἐτίμησε πολὺ τὴν Βουλὴν. Ἐπὶ τέλους ἠρξίσαμεν νὰ σεβώμεθα τὰς εἰδικότητας καὶ νὰ μὴ συγχέωμεν αὐτὰς μετὰ τῆς πολιτικῆς. Ὁ κ. Φιλήμων βεβαίως ὡς πολιτευόμενος δὲν ἔχει ὅλην τὴν Βουλὴν ὁμοφρονοῦσαν· ἀλλ' οὔτε αὐτὸς ὁμοφρονεῖ με ὅλην τὴν Βουλὴν. Ἀλλ' ὡς Ἐφορος τῆς Βουλῆς, ἀναπτύξας πάντοτε φιλοκαλίαν καὶ δραστηριότητα, ὡς Ἐφορος κυρίως τῆς λαμπρᾶς Βιβλιοθήκης, δημιουργήσας αὐτὴν, δικαιούται νὰ ἔχῃ τὴν παμψηφίαν καὶ δι' αὐτῆς πάντοτε νὰ περιβάλληται τὸ τιμητικὸν ἀξίωμα, οὐ κατέστησαν αὐτὸν ἄξιον ἐνδελεχεῖς κόποι καὶ εἰδικὴ περὶ τὸ ἔργον εὐφυΐα.

Ἡ νέα αὕτη ἐκδήλωσις τῶν πρὸς αὐτὸν αἰσθημάτων τῆς Βουλῆς ἐλπίζομεν ὅτι θέλει κεντήσῃ ἐτι μᾶλλον τὸν ζῆλόν του, ὅπως ἡ κόποις αὐτοῦ τόσον πλουσίως προικισθεῖσα Βιβλιοθήκη ἀποβῇ χρησιμωτέρα τῷ κοινῷ, διὰ τῆς ἐκτυπώσεως Καταλόγου, τῆς ἐπεκτάσεως τῶν ὥρων τῆς ἀναγνώσεως καὶ τοῦ εἰς φερεγγύους δανεισμοῦ βιβλίων.

Ἐπίσης, ἐάν παρῆλθε τὸ πείσμα τοῦ κ. Ἐφόρου, παρακαλοῦμεν αὐτὸν νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸ Ἀναγνωστήριον τὸν πρότερον αὐτοῦ πλοῦτον, ἀνακαλῶν τὸ μέτρον, ὅπερ βεβαίως ἐν στιγμῇ δικαίας ἐξάψεως ἔλαβε, τοῦ φυλακίζεσθαι ἐν ἐρμαρίοις τὰ περιοδικὰ καὶ τὰς ἐφημερίδας.

Ὅπως κατήντησε τώρα δὲν εἶναι Ἀναγνωστήριον, εἶναι Κοιμητήριον.

ΕΓΓΛΕΖΙΚΑ.

Λονδίνον, 25 Ὀκτωβρίου.

L' Angleterre est le pays des braves et des blondes.

Ἐγνώρισα ἀπλητισμένον ὅστις ἀφοῦ ἐπεθεώρησεν ὅλα τὰ θελητήρια, ἐξέλεξε τὴν γυναῖκα γιὰ νὰ σκοτωθῇ μαζὺ τῆς.

Ἀγγελία παλαιοπώλου: Πωλοῦνται κοκκαλάκια τοῦ πιάνου διὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς σιαγόνες Ἀγγλίδων.

Οἱ σπληνικοὶ εἶναι οἱ ἔχοντες τὴν δμίχλην τοῦ Λονδίνου εἰς τὸν ἐγκέφαλον.

Ἀγγλος σοφὸς ἐφεῦρε μηχανὴν δι' ἧς σουφρώνονται τὰ μέτωπα τῶν αὐστηρῶν δικαστῶν. Οἱ Ἕλληνες θὰ ἐπεθύμουν ἴσως νὰ εὐρεθῇ μηχανὴ ὅχι τοῦ σουφρόνεσθαι, ἀλλὰ τοῦ σουφρόνειν.

Εἰς γεῦμα τῶν Χριστουγέννων, ὁ μικρότερος τοῦ σπητιοῦ τρώγει ἴσα με δέκα· ἐφοῦσκωσε τόσο ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ σηκωθῇ. Ὅταν ἔφεραν τὴν μπουτίγκαν εἰς τὸ τραπέζι ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἀπὸ τὸ κακό του, ποῦ δὲν μποροῦσε πλέον νὰ φάγῃ.

Ἄφνης κατορθώνει νὰ σηκωθῇ καὶ γελῶν: — Στάσου νὰ δοκιμάσω, λέγει, ὄρθιος.

Τί θὰ ἐλέγατε ἂν σᾶς λέγαμεν ὅτι αἱ Ἀγγλίδες μεταχειρίζονται ἐπὶ τραπέζης σκουπίαις διὰ νὰ καθαρίζουν τὰ δόντια των;

Ἐν Λονδίνο τὰ Γραμματοκιβώτια καὶ οἱ στρατιῶται εἶναι κόκκινοι. Τῆς ἄλλαις ἐξ ἀπροσεξίας ἔβαλα ἐπιστολήν μου εἰς στόμα στρατιώτου ὅστις τὸ εἶχε ἀνοίξει διὰ νὰ χασηθῇ. Τὸ ἐξέλαβον ὡς γραμματοκιβώτιον.

Baby.

ALLER ET RETOUR.

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΣΚΗΝΗ ΕΙΣ ΔΥΟ ΠΡΑΞΕΙΣ.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΙΣ.

Ἐν τῇ ἐξοχῇ. Ἡ σκηνὴ παριστάνει τὸν κοιτῶνα τῆς κυρίας Ε. Ἐμπρέπεια ἐπαύλεως ἀστοῦ. Ἡ κυρία Ε. ἀποθαυμάζεται εἰς τὸν καθρέπτην σημεῖον ὅτι προπαρασκευάζεται δι' ἐρωτικὴν ἐκστρατείαν. Ἀφοῦ ἔμεινεν εὐχαριστημένη ἐκ τῆς ἀντανακλάσεως, ἀπλοῦται νοηλῶς ἐπὶ ἀνακλίντρου, ἐξάγουσα ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς ἐπιστολήν.

Ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκει ἀνωθεν τῆς λευκῆς τῆς ὀλένης (τί μᾶς ἐμποδίζει νὰ τὴν ὑποθέσωμεν λευκὴν) ἰδοὺ τί γράφει:

Ἀγαπητῆ μου Λουκία, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγγελίαν σου ὅτι ἀναχωρεῖς διὰ Saint-Quentin, ἕνεκα λόγων οἰκογενειακῶν.

Ἄδύο ἡμέραι ἀνεξαρτησίας σου εἶναι δύο ἡμέραι ἐρωτῆσέ μου.

Ἐὔριον εἰς τὰς ἑνδεκα θὰ ἔλθω διὰ τοῦ κήπου τοῦ ὀπίου μ' ἔδωκες τὸ κλειδί.

Ἀκῦτταξε νὰ κοιμῶνται οἱ ὑπηρεταί. Ἄσοῦ στέλνω ἐν' ἀκόγτο φιλημάτων.

«Ἀλβέρτος»

Ἡ κυρία Ε. ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν τῆς παρατηρεῖ τὸ ὥρολόγιον.

Ἐνδεκα παρὰ πέντε. Ἀκόμη ἐν βλέμμα εἰς τὸν καθρέπτην, ὁ ὁποῖος τῆς ἀπαντᾷ:

- Ἐραία! Καὶ ἀναμένει.
— Ὡ! ὄχι πολὺ. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐλαφρὸς ἐπὶ τῆς ἀμμου κρότος τὴν προειδοποιεῖ. Καὶ μετ' ὀλίγον βήματα διολισθαίνουν εἰς τὸν διάδρομον. Αὐτὸς εἶναι.
— Ἀγάπη μου!
— Ἀλβέρτε!
— Σὲ ἀγαπῶ!
— Δὲν σκέπτεσαι τί κάμνεις;
— Σώπα δὲ!
— Ὁ σύζυγός μου...
— Μὴ μὲ μιλάς; τώρα περὶ αὐτοῦ... Μὲ ἀγαπᾷς;
— Θέλει ῥώτημα, ἀφοῦ εὐρίσκεσθε ἐδῶ;
— Κάτι μὲ τὸ σεῖς;
— Ὡ! ποτὲ δὲν θὰ τολμήσω νὰ σὲ μιλῶ μετὰ τὸ σὺ...
ἔτσι, μπροστὰ ἔς τὸ φῶς...
— Τὸ σβύνομεν.
— Ὅχι, ἀκόμη ὄχι...
— Ἀνεχώρησε σήμερον τὸ πρῶτ;
— Ναί.
— Πέ μου πῶς δὲν τὸν ἀγαπᾷς πλέον.
— Μὰ ἀμφιβάλλεις;
— Ψυχὴ μου!
— Ἀμφιβάλλεις, ὅταν μὲ βλέπεις ὅτι λησμονῶ τὸ κερθκόν μου;
— Ὅχι! ὄχι! Ἐχεις δίκαιον... Δὲν τὸν ἀγαπᾷς! Δὲν δύνασαι πλέον νὰ τὸν ἀγαπήσῃς.
— Ἀλβέρτε μου!
— Λουκία μου!
Ἡ Λάμπα σχεδὸν ἔσβυσε. Σιωπῆ.

Ἀφηνθίδως ἀπροσδόκητος φωτισμὸς χύνεται εἰς τὸ δωμάτιον. Μιὰ φωνὴ συρικτικὴ ἔκούεται: — Δυστυχῆ!... Εἶναι ὁ σύζυγος τὸν ὁποῖον δὲν ἐπερίμενον, ὄφειλαν ὅμως νὰ τὸν περιμένουν εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Ἰστατ' ἐκεῖ ὄρθιος, ἀπειλητικῶς, τρομερῶς καὶ ἐπαναλαμβάνων: — Δυστυχῆ!... — Παῦλε!... Σὲ ἰκετεύω... Εὐσπλαγγνίσου τὴν πλανηθεῖσαν γυναῖκα.

— Κύριε, ὁ νόμος μοῦ δίδει τὸ δικαίωμα νὰ σὲ φονεύσω. Ἄλλὰ δὲν θέλω νὰ ἐπωφεληθῶ τὸν νόμιμον καὶ ἀτιμώρητον φόνον . . . Ἀῦριον τὸ πρῶτ', ἔχετε τοὺς μάρτυράς μου.

— Ὁ ἔραστής ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἔχει τίποτε ν' ἀντιτάξῃ.

— Ἔξω! . . .

Ἐξέρχεται.

— Ἐσᾶς, κυρία μου

Ἐδῶ ὀλίγη παῦσις.

— Ἐσᾶς, κυρία μου, δὲν θέλω σᾶς ἀτιμάσει, ἀτιμάζων συγχρόνως κ' ἐμαυτὸν διὰ σκανδαλώδου τινος δίκης, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ φύγητε ἐκ τῆς οἰκίας μου. Ὑπάγετε νὰ ζήσετε ὅπου θέλετε . . . Ἡ προίξ σας θὰ διατάξω νὰ σᾶς ἐπιστραφῇ. Μεσάνυκτα. Ἐντὸς ὀλίγου φθάνει τὸ ἐξπρές. Ὑπνρέτης θὰ σᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὸν σταθμὸν. Καὶ τώρα μάλιστα . . . Ἀμέσως. Ἐτοιμασθῆτε.

— Παῦλε!

— Ἄλα λοιπόν!

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Εἰς Παρισίους.

Παρήλθον ἕξ μῆνες.

Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἀλβέρτος ἰμονομάχησαν.

Ὁ ἔραστής ἐτραυματίσθη εἰς τὸν βραχίονα* ἡ πληγὴ, ἂν καὶ μὴ ἐλαφρὰ ἐθεραπεύθη.

Φυσικώτατα ἡ πρώτη του φροντίς μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν του ἦν νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἀπολεισθεῖσαν . . . Ἐκφρασις καθιερωμένη.

Ζοῦν ὡς ψευδοσύζυγοι.

Ἡ σκηνὴ εἰς ἕν ξενοδοχεῖον.

Ὁδὸς Ὑγείας. Ὁδὸς πρὸ παντὸς ἄλλου ἔρκμος.

Μία γυνὴ μὲ ἐξωτερικὸν μυστηριώδες εἰσέρχεται δρομαία. Βεβαίως καμμία συνέντευξις.

Εἶναι ἡ αὐτὴ κυρία Ε.

Τώρα δὲν δέχεται πλέον* πηγαίνει μόνη της.

Ἐτυπᾶ.

Ἄνοίγει.

— Μήπως ἄργησα;

— Ὁχι.

— Δὲν ἤθελε καὶ καλὰ νὰ πάγῃ σήμερα εἰς τὴν Μπόρσεν.

— Δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτε;

— Πᾶ, πᾶ, πᾶ!

— Μὴν τύχη καὶ σὲ ἀκολούθησε;

— Διόλου!

Ἦχος φιλημάτων. Καὶ ἔπειτα τίποτε, μέχρις οὗ μίᾳ φωνῇ ἀκούεται: «Ἄνοιξατε!»

— Ἡ φωνὴ αὐτὴ! . . .

— Αὐτὸς εἶναι! . . .

— Εἶχα τὴν προαίσθησιν ὅτι σὲ ὑποπτεύθηκα.

— Κ' ἐγὼ ἔλαβα ὅλας τὰς προφυλάξεις ποῦ μοῦ εἶπες.

— Ἄνοιξατε, θὰ σπᾶσω τὴν πόρτα.

— Τί νὰ κάνουμαι;

Καὶ πρὶν σκεφθοῦν τί νὰ κάμουν, ἡ πόρτα ἦτον ἤδη κομμάτια.

— Δυστυχῆ!

Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ Ἀλβέρτος ἐπαναλαμβάνει τὸ ἀνάθεμα μὲ τὸ ὁποῖον τὸν ἐκεραύνωσεν ἄλλοτε ἡ συζυγικὴ ἐργή.

— Γυναῖκα διὰ τὴν ὁποῖαν ἐκινδύνευσα τὴν ζωὴν μου!

— Σοῦ στέκει νὰ παραπονιέσαι, ἀφοῦ ἐράγισες τὴν ἰδί- κήν μου!

— Ὁραία! σὲ καλὴ ὥρα μοῦ τὸ ὑπενθυμίζεις; . . . Ἐχεις δίκαιον* πῶς ἠθουάμην νὰ ἐλπίσω ἔρωτα ἀπὸ μίαν . . .

— Τί, τρελλὴ ποῦ ἤμουν νὰ προτιμήσω ἕνα ἐγωϊστὴν; ἕνα χυδαῖον ἀπὸ . . .

— Εἶσαι . . .

— Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω ὕβρεις!

— Ὡ;

— Μάλιστα.

— Καὶ ποῦ εἶναι ὁ συνένοχός σου; Εἶμαι περιέργος νὰ δῶ τὰ μοῦτρά του.

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἰδέ τον.

— Πῶς; . . .

— Μάλιστα! Δὲν θὰ ἔχω τὴν ἐλευθερίαν νὰ ξαναβλέπω τὸν σύζυγόν μου, ὅποταν θέλω; . . .

Pierre Véron.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΛΕΟΥΣΗ.

Ὁδὸς Σταδίου. Ἀέναντι τῶν Βασιλικῶν Σταυλῶν.

ΝΕΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

μύρων, ἀρωμάτων, extraits διαφόρων ἔφθασεν διὰ τοῦ τελευταίου γαλλικοῦ. Ἡ καλλιτέρα κατασκευὴ, αἱ ἐπισημότεραι μάρκαι Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Γερμανίας. Διακρίνεται κυρίως τὸ Extrait Pompadour, γνήσιον, θεσπέσιον.

Εἰς τὸ αὐτὸ Κουρεῖον

αἱ γνησιώτεραι καὶ εὐγενέστεραι Βαφαὶ τῆς κόμης, τόσον γνήσιαι ὥστε δίδονται μὲ τὴν ἐγγυησιν τῆς ἐπιστροφῆς.

ΝΕΑ! ΝΕΑ! ΝΕΑ!

Νέας ἐκπλήξεις σᾶς προητοίμασε τὸ
ΜΕΓΑ ΛΑΜΠΟΠΩΔΕΙΟΝ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΜΠΑΛΛΟΥ
243— Ὁδὸς Ἑρμοῦ —243.

Αἱ τελευταῖαι ἐξ Εὐρώπης παραγγελίαι τὰς ὁποίας ἐκόμισεν εἶναι ὅτι ὠραῖον, ἐφθνηδὸν καὶ πολυτελές. — Μόνον εἰς τὰ παραμύθια καὶ εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ κυρίου **Μπαλλου** εὐρίσκειτε τοιαύτας λάμπας. — Λάμπα ἡ **Μυδραλινοβόλος**, ἡ **Δωδεκαφλίτυλος**, φωτίζει περισσότερον δύο φανῶν τῆς Δημαρχίας μας. — Ὑπάρχουν καὶ μὲ 8 φιλύλια καὶ μὲ 4. — **Λάμπαι ἐργατικάι**, διὰ τοὺς γράφοντας, τοὺς ῥίπτοντας καὶ ἄλλους ἐργαζομένους, χύνουσαι τὸ φῶς ὄλον πρὸς τὰ κάτω, εὐεργετικώταται διὰ τοὺς ὀφθαλμούς. — **Λάμπαι κινεζικάι**, λεπτοτάτης ἔργασίας, ὡς γυναῖκες ἐτοιμαὶ διὰ χορὸν, διὰ σαλόνια μοναδικαὶ — **Λάμπαι αὐλι- καὶ**, δι' αὐτὰς δηλαδὴ, βασιλείους ἢ ἰδιωτικὰς. — **Λάμπαι τοῦ τοίχου**, σπειρούσαι τὸ φῶς ἀκτινωτὸν. — **Φαναράκια πολύχρωμα**. — Ὁλος ὁ ἐξοπλισμὸς τοῦ φωτισμοῦ.

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἤρξαντο ἐπισκεπτόμεναι αἱ οἰκοδόμοι τὸ Κατάστημα τοῦ κ. Μπαλλου. Σπεύσατε, διότι μερικὰ εἶδη θὰ ἐξαντληθοῦν ὀγγύωρα.